

16 Gyermek kacagás a városháza udvarán

Magukszedte mezei virággal köszöntötték fel az anyukákat a városházi napközi otthon apróságai

Az ódon városháza kőköcsús, komor folyósóra, a nyitott ablakú, belső hivaial szobák komoly falai közé vidám gyermek kacagás, tarka zsvaj hangjai szűrődnek be a mosolygó napfényvel. Kora délelőtt van még ügyfelek sem járnak az épületeiben. A tisztviselők egy pillanatra abbahagyják az akták tanulmányozását, a gépirónók felállanak gépeik mellől és kitekintenek az ablakon. Boldog mosoly fut végig arcukon, amint lenéznek a Városháza udvarára — ott hancúroznak az ő gyermekeik.

Vígh Ervinné, a napköziotthon vezetője, a 120 emberparánia nevelőmamája.

— Kovrigina szovjet pedagógus útmutatásai szerint végeztük az intézmény átépítését — mondja. — Itt minden azért van, azért történik, hogy a kicsinyek jólérezzék magukat és ennek tudatában a dolgozó szülők nyugodtan végezhessek munkájukat. Három hónapos csecsemőtől hatéves fiúcskákig és leánykákig akad itt mindenkorú csemete,

120 boldog,
virgonc gyermek,

függén futkározik a zöld gyepes udvaron, mind egyforma ruhában van. Az egész picinyek világoskék fanelruhás-kában, a nagyobbcskák sötét-szürke vászon kezeslábasban, amit ott kapnak az óvodában.

Az étkezésnél 3—5 éves leánykák szolgálnak fel. Kiosztják a tányérokat, az evőeszközöket, ügyeknek a rendre, minden héten mások a sorosak. Az ebéd, vagy uzsonna befejezése után leszedik az asztalt, mindent szépen eltakarítanak, mint a gondos háziasszonyok.

Az apróságok kedvenc szórakozása

az élő sarok.

Akváriumokban itt úszkálnak a gombostüfej nagyságú díszha-

lacsókák, amelyek itt születtek a csecsemőotthonban és naponta figyelik sok-sok szeretettel fejlődésüket. Egy másik üvegszekrényben nyolc kis fehér egér ugrándozik. A kilencedik nagyobbacska, az a mamájuk. A fehér egerek is itt születtek, a gyerekek nem is félnek tőlük. Kezükkbe veszik az egérkéket és pajtásuknak tekintik őket. Nemsokára teknősbéka is kerül az élő sarokba.

Most egy megszeppent fiúcskát hoz be az egyik gondozónő és szemrehányólag állítja az intézet vezetője elé.

— Na, Jóska, mi történt, — kérdi tőle — valami rosszat csináltál?

Jóska nem felel, konokul hallgat, lesüti szemét, közben göresösen szorongat markában valamit.

— Mutasd, mi van a kezében?

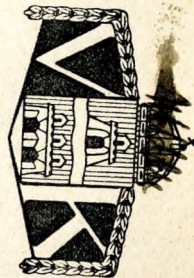
Jóska szétnyitja ujjait, apró tenyerén egy téglatörmelék pihen.

— Ezt a követ akarta egy kisleányra dobni — panaszolja a gondozónővér.

— Ejnye, ejnye, Jóska, szabad ezt tenni egy karmesternek... — inti tettetett szigorúsággal a nevelőmama a harcias, de már bűnbánó Jóska, mert tudni kell, hogy Jóska a gyermekotthon zenekarának karmestere. Ő dirigálja a cintányérok, furulyák, dobok, xilofonok apró zenekarát.

Így élnek a városházi alkalmazottak boldog gyermekei a városházi napköziotthonokban, ahol szovjet mintára nevelik szociális, öntudatos emberré a kis emberparáit. Anyák Napja előtt az egész napköziotthon kirándult a Hűvösvölgybe, valamennyien maguk szedték csokorba a friss mezei virágokat és azzal köszöntötték fel az otthonomban rendezett szép ünnepélyen a szerető, boldog édesanyákat.

Gárdonyi Jenő

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Gárdonyi Jenő

Cím: Gyermek kacagás a városháza udvarán

Forrás:

Magyar Nemzet

(Hely)

57

(Idő)

1938. é. 13

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)

Tárgy

372, 21

Osztályozás

Hely

Idő

1938. é.

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házi nyomda 1936 — 8891